

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 528/2021-60

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného [REDACTED] advokátom, [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 14C/353/2016-479 z 9. júla 2021 takto

rozhodol:

1. Uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 14C/353/2016-479 z 9. júla 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Nitra č. k. 14C/353/2016-479 z 9. júla 2021 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Nitra **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu o výške náhrady trov konania v civilnom spore s tým, že uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Žalobca v roku 2015 zámennou zmluvou nadobudol od pôvodného vlastníka pozemok. Sťažovateľ následne žalobcovi ponúkol, že tento pozemok od neho kúpi, no s upozornením, že ak mu ho nepredá, pozemok bude vyvlastnený. K predaju pozemku žalobcom nedošlo a pozemok bol rozhodnutím z marca 2016 žalobcovi v prospech sťažovateľa vyvlastnený za 53 882,26 eur určených znaleckým posudkom. Táto náhrada však bola sťažovateľom zložená do úschovy, keďže pôvodný vlastník podal proti nadobúdateľovi žalobu o určenie svojho vlastníckeho práva k pozemku pre neplatnosť medzi nimi uzavretej zámennej zmluvy.

3. Napriek tomuto už prebiehajúcemu sporu podal žalobca, no nielen proti pôvodnému vlastníkovi ako žalovanému 2, ale aj proti sťažovateľovi ako žalovanému 1 žalobu o určenie svojho vlastníckeho práva k pozemku, ktorú s pripustením súdu zmenil na žalobu o určenie, že bol výlučným vlastníkom pozemku ku dňu jeho vyvlastnenia. Takýmto rozsudkom chcel pre seba dosiahnuť výplatu náhrady zloženej v úschove na úkor pôvodného vlastníka. Podanie samostatnej žaloby odôvodnil tým, že pôvodný vlastník by svoju žalobu mohol zobrať späť. Rozsudkom okresného súdu z 2. decembra 2019 bola žaloba žalobcu zamietnutá a sťažovateľovi bol proti nemu priznaný nárok na náhradu trov konania. Na odvolanie žalobcu bol rozsudok okresného súdu krajským súdom 3. marca 2021 potvrdený a sťažovateľovi bol proti žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka zo 14. apríla 2021 sťažovateľovi proti žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia 525,34 eur, keď podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vychádzal z hodnoty úkonu právnej služby 1/13 výpočtového základu. To odôvodnil tým, že medzi žalobcom a sťažovateľom nebola uzavretá zmluva, v ktorej by bola dojednaním kúpnej ceny stanovená hodnota pozemku, a preto nebolo možné hodnotu pozemku určiť.

5. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, ktorou žiadal rozhodnutie zmeniť tak, že mu bude priznaná náhrada trov právneho zastúpenia 4 081,50 eur. Okrem iného namietol, že pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny súd nemal vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a), ale z § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky, keďže predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k pozemku ocenením peniazmi, ktorého hodnota medzi stranami bola nesporná a preukázaná rozhodnutím o vyvlastnení a znaleckým posudkom.

6. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudcu okresného súdu zamietnutá. Okresný súd poukázal na to, že medzi žalobcom a pôvodným vlastníkom bola uzavretá zámenná zmluva, v ktorej nebola hodnota pozemku vyjadrená v peniazoch, a nemožno vychádzať ani z hodnoty pozemku zistenej znaleckým posudkom, za ktorú bol pozemok neskôr vyvlastnený, pretože žalobca musí mať možnosť si pred začatím súdneho sporu vytvoriť predstavu o nákladnosti jeho vedenia a rovnako ju musia mať aj žalovaní. Preto by bolo proti logike a v rozpore s princípmi spravodlivosti prisvedčiť takému výkladu, podľa ktorého by sa tarifná odmena vypočítavala z ceny pozemku, keďže v takomto prípade by žalovaní sťažovateľ a pôvodný vlastník na trovách konania profitovali. Okresný súd poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 544/2019 a uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 237/2021. Okresný súd uzavrel, že hodnotu pozemku je možné zistiť

len s nepomernými ťažkosťami, nie je ňou hodnota zistená v znaleckom posudku, a preto vyšší súdny úradník správne vychádzal z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

III.

7. Podľa sťažovateľa namietaným uznesením boli porušené jeho základné práva, keďže rozhodnutie je v rozpore so zákonom a s ustálenou rozhodovacou praxou, jeho záver je zjavne arbitrárny, a preto z ústavného hľadiska neudržateľný. Okrem toho rozhodnutím došlo k zásahu do princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako prvku práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na znenie vyhlášky a rozhodnutia ústavného súdu (I. ÚS 119/2012, II. ÚS 583/2013, II. ÚS 478/2014, II. ÚS 478/2014, I. ÚS 176/2017, I. ÚS 84/2020) a rozhodnutia najvyššieho súdu (3Cdo/58/2012, 5Cdo/55/2009, 2Cdo/259//2008, 3Cdo/100/2009, 1Cdo/175/2008, 3Cdo/187/2011, 4Cdo/117/2009, 5Cdo/141/2010, 7Cdo/54/2010 a 7MCdo/10/2012), podľa ktorých pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu peniazmi oceníteľné, potom sa táto čiastka považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj v prípadoch určenia vlastníckeho práva k veci. Sťažovateľ zdôrazňuje, že všetkým, teda aj žalobcovi bolo od začiatku sporu zrejmé, aká je hodnota pozemku. Preto je záver okresného súdu o údajnej nemožnosti zistenia hodnoty pozemku alebo zistenia s nepomernými ťažkosťami nesprávny. Sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 210/2021, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť žalobcu proti uzneseniu okresného súdu v inom spore na okresnom súde a v ktorom bol žalovaným priznaný nárok na náhradu trov konania podľa hodnoty pozemku preukázanej rozhodnutím o vyvlastnení a znaleckým posudkom.

8. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že namietané rozhodnutie je v súlade s nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 544/2019 a s uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 237/2021. Osobitne poukázal na závery ústavného súdu, podľa ktorých si žalobca a rovnako žalovaní musia vytvoriť predstavu o nákladnosti sporu.

9. Žalobca ako zúčastnená osoba v konaní o ústavnej sťažnosti parafrázoval z argumentácie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti, z odôvodnenia uznesenia o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a následne z nálezov ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 544/2019, z čoho vyvodil, že je celkom nedôvodná argumentácia sťažovateľa o porušení princípu právnej istoty, keďže pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné vychádzať z jeho zmluvy uzavretej pôvodným vlastníkom, ktorý túto otázku ani nerozporoval.

10. Sťažovateľ sa k týmto obom vyjadreniam vyjadril v samostatných podaniach a zopakoval argumentáciu z ústavnej sťažnosti, ktorú konfrontoval s argumentáciu okresného súdu a žalobcu.

IV.

11. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00). Na tento výklad nadväzuje rozhodovacia činnosť ústavného súdu, ktorá zdôrazňuje jeho zdržanlivosť k výkladu zákonného práva o náhrade

trov konania, keďže problematika trov konania má akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania treba uchýľovať iba výnimočne pri zistení extrémneho zásahu do základného práva (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). V zásade možno konštatovať, že i pri preskúmaní rozhodnutí o náhrade trov konania v civilnom spore možno vychádzať z toho, že protiústavné sú také rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07). Z judikatúry ESLP vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

12. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka nesprávneho výkladu podústavného, dokonca podzákonného práva pri určení výšky jeho trov právneho zastúpenia, ktorá spočíva v otázke, či sa malo postupovať podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu alebo podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

13. Z uvedených ustanovení podústavného práva vyplýva, že prednostne sa tarifná hodnota vyjadruje podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, a ak ju nemožno určiť podľa tohto ustanovenia, použije sa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Vyhláška pri určovaní tarifnej hodnoty preferuje hodnotu sporného práva. Žalobca sa v spore najprv domáhal určenia vlastníckeho práva a neskôr určenia, že v čase vyvlastnenia bol vlastníkom pozemku, a to v presvedčení, že takéto rozhodnutie bude mať za následok to, že nie pôvodný vlastník, ale on dostane 53 882,26 eur, ktoré už sťažovateľ na základe vyvlastnenia zložil do úschovy. Z hľadiska určenia tarifnej hodnoty bolo od začiatku zrejmé, že vo vzťahu k sťažovateľovi žalobca podaním žaloby o určenie svojho vlastníckeho práva spravil sporným vlastnícke právo sťažovateľa. Určenie vlastníckeho práva žalobcu, ktoré by bolo v prípade úspechu jeho žaloby výsledkom sporu, by pre sťažovateľa znamenalo stratu jeho vlastníckeho práva, ktoré nadobudol vyvlastnením. Preto z pohľadu sťažovateľa hodnotu sporu na začiatku poskytovania právneho zastúpenia určovala hodnota pozemku. Žalobca argumentuje tým, že z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že všetky strany sporu si na jeho začiatku musia byť schopné vytvoriť predstavu o jeho nákladnosti. Sťažovateľovi však od začiatku sporu muselo byť zrejmé, že môže prísť o svoje vlastnícke právo k pozemku v prospech žalobcu. Na strane druhej aj žalobcovi muselo byť zrejmé, že v prípade úspechu jeho žaloby by sťažovateľ prišiel o svoje vlastnícke právo.

14. Z namietaného uznesenia v spojení s jemu predchádzajúcim uznesením vyššieho súdneho úradníka je však zrejmé, že rozhodnutie vychádza z celkom iného základu, ktorým je úvaha o tom, že medzi žalobcom a sťažovateľom nebola uzavretá zmluva, v ktorej by bola dojednaním kúpnej ceny stanovená hodnota pozemku, a preto nebolo možné hodnotu tejto veci určiť. Táto úvaha však vychádza z neprávneho východiska, ktorý spočíval v prieskume toho, aký hmotnoprávny vzťah bol či nebol medzi žalobcom a sťažovateľom. Základom rozhodnutia o trovách konania ako procesného rozhodnutia však musí byť stav procesný a ten bol určený obsahom žaloby a jej potencionálnym výsledkom či už pre sťažovateľa alebo pre žalobcu. V prípade úspechu žaloby by sa žalobca na úkor sťažovateľa stal vlastníkom pozemku a na tomto závere nič nemení to, že skutočným cieľom žalobcu bolo nadobudnúť v úschove zložených 53 882,26 eur. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania však nie je dôvod na to zohľadňovať to, že žalobca chcel svoj hospodársky záujem dosiahnuť celkom nevhodnou žalobou. Z toho následne plynie záver, že zjavne nebolo správne aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Hodnota sporu pre žalobcu od začiatku sporu predstavovala 53 882,26 eur a rovnaká bola aj pre sťažovateľa, keďže v dôsledku prípadného pozitívneho výroku by prišiel o pozemok, za ktorý už zložením do úschovy vyplatil objektívne znalecky určených 53 882,26 eur. Či už sťažovateľovi alebo žalobcovi preto od začiatku sporu boli objektívne známe všetky prvky ich procesného vzťahu, ktoré spočívali v tom, že pre oboch hodnota sporu predstavovala 53 882,26 eur.

15. Z toho plynie, že záver okresného súdu vychádza z celkom mylnej predstavy o tom, čo bolo predmetom sporu nadobúdateľa a sťažovateľa, a preto došlo k zjavnému omylu pri právnom posúdení toho, čo má byť základnou sadzbou tarifnej odmeny. Tento omyl bol spôsobilý tým, že okresný súd sa pri svojom uvažovaní zameral namiesto prieskumu podstaty predmetu sporu ako procesnej kategórie na nerozhodné hmotnoprávne okolnosti vzťahu sťažovateľa a žalobcu, na ktoré následne, nerozlišujúc, aplikoval abstraktne formulované závery ústavného súdu, ktoré boli vzťahnuté na celkom iné procesné situácie, hoc vyplývajúce z podobných hmotnoprávných, no odlišných procesných situácií.

16. V náleze ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 544/2019 bolo vyslovené porušenie základných práv sťažovateľky, ktorá sa proti žalovanej obchodnej spoločnosti domáhala určenia vlastníckeho práva k pozemku pre neplatnosť jej právnou predchodkyňou uzavretej kúpnej zmluvy, pričom po podaní žaloby bol na protest prokurátora zrušený vklad vlastníckeho práva žalovanej obchodnej spoločnosti, došlo k zápisu právnej predchodkyne sťažovateľky ako vlastníčky pozemku, čomu nasledovalo späťvzatie žaloby sťažovateľky, zastavenie konania a priznanie náhrady trov konania žalovanej obchodnej spoločnosti proti sťažovateľke, a to vo výške vychádzajúcej z hodnoty pozemku, a nie z hodnoty podľa kúpnej ceny v zmluve uzavretej právnou predchodkyňou sťažovateľky so žalovanou obchodnou spoločnosťou (1 500 eur), ale podľa kúpnej ceny v zmluve uzavretej sťažovateľkou s inou obchodnou spoločnosťou (32 108,75 eur). Ústavný súd dospel k záveru, že je úplne bez významu, že sťažovateľka predala pozemok za jeho reálnu hodnotu (32 108,75 eur) inej obchodnej spoločnosti, keďže v spore sťažovateľky a žalovanej obchodnej spoločnosti ich kúpna cena (1 500 eur) poskytovala určitý návod na to, aby si sťažovateľka mohla pred začatím súdneho sporu vytvoriť predstavu o nákladnosti vedenia sporu, čo rovnako platilo aj pre žalovanú obchodnú spoločnosť. Pochybenie okresného súdu ústavný súd videl v tom, že okresný súd rozhodol o výške trov konania len mechanickým a matematickým

posudzovaním reálnej hodnoty predmetu sporu, a neposudzoval ju v širších súvislostiach, najmä s ohľadom na konkrétne okolnosti veci (vek právnej predchodkyne sťažovateľky, neplatnosť spornej kúpnej zmluvy pre neprimeranosť, odpadnutie príčiny na podanie dôvodnej žaloby pre úspešný protest prokurátora). Práve v tomto náleze bol sformulovaný záver, či skôr argumentačná figúra, že za okolností tejto veci by bolo proti logike a v rozpore s princípmi spravodlivosti prisvedčiť takej interpretácii, v zmysle ktorej by sa tarifná hodnota určila z reálnej ceny nehnuteľnosti podľa druhej kúpnej ceny, keďže v takom prípade by žalovaná na trovách konania v podstate profitovala.

17. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 237/2021 bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorá bola pred všeobecnými súdmi úspešná v spore proti žalovanej obchodnej spoločnosti o určenie vlastníckeho práva k pozemku, pričom porušenie svojich základných práv videla v tom, že náhrada trov právneho zastúpenia nebola určená z hodnoty pozemku podľa kúpnej zmluvy uzavretej s inou obchodnou spoločnosťou (27 726,85 eur), ale podľa kúpnej ceny dojednanej v neplatnej zmluve so žalovanou obchodnou spoločnosťou (1 010 eur). Ústavný súd poukázal na závery nálezu sp. zn. I. ÚS 544/2019, z ktorých vychádzal aj okresný súd v napadnutom uznesení, pričom dospel k záveru, že tieto treba použiť aj na prípad sťažovateľky.

18. Procesné východiská oboch týchto konaní sú celkom iné, ako to bolo v prípade sťažovateľa a žalobcu. Okresný súd a následne aj žalobca ako zúčastnená osoba v konaní o ústavnej sťažnosti sa len zahľadeli do textu týchto rozhodnutí, vyberali z nich pasáže textu, ktoré sa hodia k správnosti ich záveru, no bez toho, aby skúmali, čo bolo predmetom sporu v konaniach, ktorých prieskum bol vykonaný ústavným súdom v týchto veciach. I s judikatúrou ústavného súdu treba pracovať rovnako ako s judikatúrou všeobecných súdov. Základom správnej práce s judikatúrou je primárne prieskum toho, akú vec či už všeobecný alebo ústavný súd v konkrétnom spore či pri konkrétnej ústavnej sťažnosti riešili. V odôvodnení rozhodnutia okresného súdu však takéto rozlišovanie celkom absentuje. To viedlo k tomu, že na celkom inú procesnú situáciu boli aplikované všeobecné závery ústavného súdu, ktoré vychádzali z iných procesných situácií pred všeobecnými súdmi. Nedostatok rozlišovania medzi jednotlivými už rozhodnutými vecami v používaní judikatúry vyšších všeobecných súdov alebo ústavného súdu, ktorý je sprevádzaný či už zahľadením sa do izolovaných viet z týchto rozhodnutí alebo vo vytváraní rozsiahlych judikatórnych koláží, často vedie k absencii vlastných úvah pri rozhodovaní, a to s ohľadom na konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu.

19. Tak to bolo aj v prípade namietaného rozhodnutia, čo viedlo k už opísanému zjavnému omylu pri právnom posúdení otázky základnej sadzby tarifnej odmeny pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa, a teda k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, keďže nepriznanie náhrady trov konania v správnej výške sa negatívne prejavilo v majetkovej sfére sťažovateľa. Preto bolo ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 prvej vety ústavy vyhovené, bolo vyslovené porušenie základných práv sťažovateľa namietaným uznesením a namietané uznesenie bolo zrušené s tým, že podľa čl. 127 ods. 1 tretej vety ústavy bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie s tým, že okresný súd, viazaný právnym názorom ústavného súdu, znova rozhodne o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania sťažovateľa.

V.

20. Zistené porušenie základných práv sťažovateľa odôvodňuje to, aby mu okresný súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Výška náhrady 460,90 eur bola určená podľa vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina priemernej mzdy za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľ má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 2 x 181,17 eur), čo spolu s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 10,87 eur) predstavuje 384,08 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 76,82 eur. Nebol dôvod na to, aby bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov právneho zastúpenia za jeho ďalšie dva úkony právnej služby spočívajúce vo vyjadreniach či už k vyjadreniu okresného súdu alebo k vyjadreniu zúčastnenej osoby, keďže tieto vyjadrenia neobsahovali žiadnu ďalšiu osobitne relevantnú argumentáciu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu